

man så ikke se, at det, man har gjort, er, at man har flyttet ressourcer?

Hvorfor har Venstre og Det Konservative Folkeparti accepteret, at det er bedre at bruge 2,7 mia. kr. til fritidsundervisning end til syge mennesker? Hvorfor har de accepteret, at filmstøtten på 2 år skal stige til det tredobbelte i stedet for at bruge pengene til hjemmehjælp?

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Fru Jette Gottlieb spørger, hvor vi egentlig har måttet bøje hovedet for at acceptere aftaler i finansloven, som vi ikke bryder os om.

Jamen vi bruger egentlig ikke kræfterne på at efterprøve, om alt lige akkurat har fået den udformning, som Venstre i almindelighed helst så. Vi bøjer i virkeligheden det hele mod hinanden, for det, der jo ligger i forliget, er, at helheden gør, at man synes, der er grundlag for at stemme ja til ændringer og for så vidt også stemme ja til finansloven i dens helhed.

Jeg kan sige, at vi har ikke bøjet hovedet så meget, at vi har fået ondt i nakken, for jeg vil medgive, at det er en øvelse at finde områder, hvor vi synes, at det burde vi egentlig ikke være gået med til. Vi synes, det er en god aftale, og den ros giver vi jo også regeringen. Vi står ved aftalen; vi synes, der er nogle gennembrud, som er værd at tage med, og som vil sætte sig spor i fremtiden.

Der spørges til, hvilken vetoret andre partier har, som har taget del i forhandlingerne og har accepteret forslag. Der må man spørge de enkelte partier.

Hr. Kristian Thulesen Dahl spørger til gennembruddet med sygehusene. Jamen det er et gennembrud, at der er et papir, der fortæller om en borgers ret til at vælge et privat sygehus og få regningen betalt, hvis det er sådan, at det offentlige sygehusvæsen er ude af stand til at give behandlingen inden for den frist, som er fastsat af fagfolk, altså Sundhedsstyrelsen.

Så blev jeg spurgt: Er der ikke andre, der har været medvirkende til det; bl.a. ved den vedtagelse, der blev hjemstemt i Folketinget? Det er der, og det er da fint. Sejre har altid mange sejrherre. Vi deler glæden med alle dem, der støtter forliget. Sådan må det nu engang være. Vi er glade for dem, der støttede vedtagelsen, og vi er glade for dem, der har båret det igennem i Finansministeriet. Det gælder regeringspartierne, det gælder enkelte ministre, og det gælder

selvfølgelig også de partier, der i øvrigt står bag.

Fru Kirsten Jacobsen spørger også til prioriteringsdebatten. Der vil jeg lige sige, at den debat for så vidt har sit udspring inden for det sidste halve år. Hvis jeg overhovedet skal rose regeringen – jamen det skal jeg en gang imellem, når vi har lavet et forlig – så vil jeg sige, at regeringen spillede jo selv ud med det, der hed »Danmark som foregangsland år 2005« i den revision, der kom i august i år, hvor den jo lige præcis belyste, hvad der ville ske, hvis ikke vi prioriterede de offentlige udgifter i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Ud fra Venstres parole om, at Venstre ved man, hvor man har, vil jeg gerne spørge hr. Thor Pedersen, om han kan give den forklaring, som Socialdemokratiet ikke ønskede at give eller ikke kunne give.

Hvad menes der med aftalens bemærkninger om, at finanslovpartierne ønsker at skabe nogle mere fleksible forhold for arbejdstidstilrettelæggelsen inden for sundhedssektoren, inden for skoleområdet? Det vedrører dog trods alt en hel del offentligt ansatte, og det, at et stort flertal i Folketinget foregriber finansministerens forhandlinger, må dog have en vis interesse for de berørte parter.

Så jeg vil gerne vide: Hvad er Venstres baggrund – jeg går ud fra, at det er Venstre eller de borgerlige partier, som har rejst kravet, eftersom Socialdemokratiet ikke ønsker at kommentere det – for at få lagt en ramme for overenskomstforhandlingerne ind i en finanslovaftale?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Regeringen har ikke lavet tal for, hvad der vil ske for de forskellige familier og husholdninger som konsekvens af finansloven og som konsekvens af ændringen i efterlønnen. Men jeg går ud fra, at Venstre alligevel har måttet lave nogle beregninger over det, for man siger vel ikke ja, uden at man ved, hvad man gør.

Derfor vil jeg godt spørge hr. Thor Pedersen: Opfatter Venstre det ikke sådan, at når det gælder efterlønnen, er der tale om et ganske betydeligt tab for mennesker, der vælger at gå på efterløn som 60-årige, takket være ændringen i folkepensionsalderens indtræden, takket være kontingentsatsernes stigning? Og var det ikke det, man ville?